

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Statečné kotátko

*Jana Olivová
ilustrovala Zuzana Slánská*

Příběh, který se opravdu stal

FRAGMENT

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Statečné koťátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Olivová

**Skutečné příběhy se šťastným koncem –
Statečné koťátko – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Statečné kotátko

Jana Olivová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Text © Jana Olivová, 2025

Illustrations © Zuzana Slánská, 2025

Cover images © New Africa; Nikiparonak / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7361-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7374-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7375-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7370-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Natálce, Patrikovi, Kubovi a Julince.

*At' společně zažijete spoustu
krásných dobrodružství!*

Vysvědčení samý bič

„Hurá, prázdniny!“ zajásala Karolína a zamávala nad hlavou vysvědčením, které před chvílí dostala od svojí třídní učitelky paní Veselé. Teď seděla v šatně 4. B vedle své kamarádky Nikoly a nemohla se dočkat, až dorazí rodiče. Ti měli vyzvednout ji i jejího mladšího brášku Petra, který chodil do 2. A, a vzít je na slavnostní oběd. Tuhle tradici dodržovali už od první třídy a Karolína se na ni vždycky moc těšila.

„A co vlastně budeš ty dva měsíce dělat?“ zeptala se Nikola, zatímco vycházely z šatny.

„No, nejdřív ze všeho si dám pořádný dlabanec,“ olízla se Kája. „Dneska bych to viděla na smažák s hranolkami a kečupem, a navrch zmrzlinový pohár. Vanilkový, se spoustou ovoce a s kopcem nadýchané šlehačky,“ zasnila se a pohladila si břicho. „A pak možná ještě nějaký zákusek. Nebo že by dva?“ podrbala se zamyšleně na bradě.

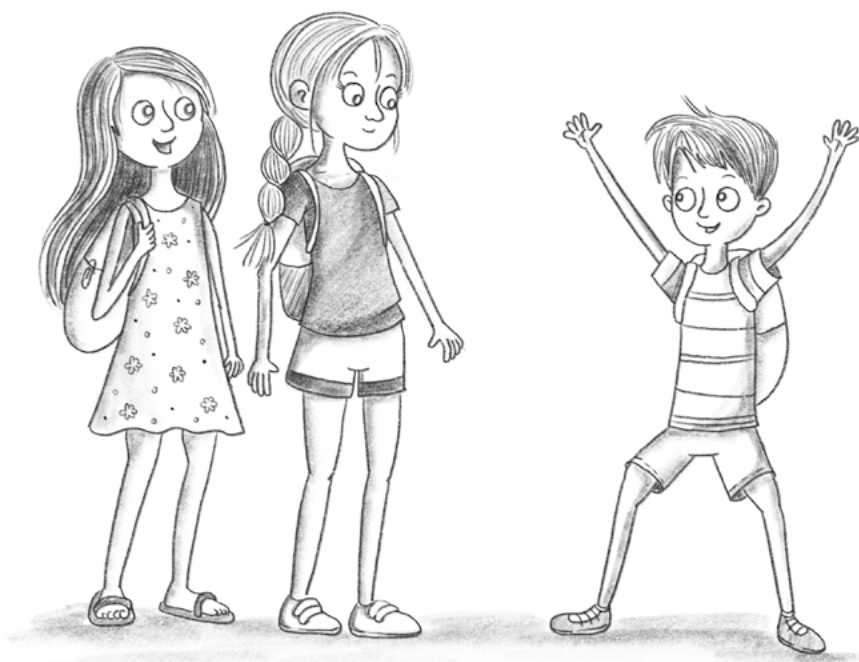
Nikča si povzdechla. „Ach jo, to není fér. Kdybych toho snědla tolik já, je ze mě koule. Ale ty se můžeš cpát, jak chceš, a jsi pořád stejně hubená.“

„Jojo, to jsou ty kvalitní geny,“ použila Karolína větu, kterou s oblibou říkal její tatínek, když si na to samé v žertu stěžovala maminka. „A nejspíš i tři atletické tréninky týdně,“ dodala pak. Lásku ke sportu, smysl pro humor a dobré spalování měla Karolína po tatínkovi. Po mamince zdědila nejen dlouhé světlé vlasy, ze kterých teď měla

upletený cop, a hezký úsměv, ale taky smysl pro pořádek a zálibu v cestování.

„A když už je řeč o jídle, v pondělí jedeme k babičce a dědovi do Malšova a babička mi určitě uvaří moje oblíbené...,“ pokračovala dál, ale vtom se vedle ní objevil Petr, který právě vyskočil ze své šatny.

„Jupí, Malšov!“ zavýskal, až se to rozlehlo celou chodbou. Pak začal skákat na místě

a skandovat: „Mal-šov! Mal-šov!“, tak jak to slýchal na fotbalových zápasech Malšova, na které ho brávil děda, když přijeli na víkend.

„Bráchy si nevšímej, je to pometlo,“ řekla Karolína Nikče a obrátila nad mladším bratrem oči v sloup.

„Sama jsi pometlo,“ odsekl jí Pěta a spolu s dalšími druháky za hlasitého jásání a dupání pádil k východu ze školy. Očividně už nechtěli být mezi školními zdmi ani o minutu déle, než bylo nutné.

„Hej, dávejte trochu pozor!“ křikla na ně Nikola, když se horda rozjívěných druháků prohnala kolem nich, div je nesrazila. Potom si pečlivě uhladila šaty, které se jí přitom pomačkaly, a pokračovaly s Karolínou dál chodbou. „A budou u prarodičů taky Lenka s Vítkem?“ zeptala se Nikola. Lenka a Vítek byly děti Kájina strejdy Tomáše, takže její

bratranec a sestřenice. Nikola se s nimi sice nikdy osobně nepotkala, ale z vyprávění od Karolíny je znala tak dobře, že měla pocit, jako by to byli i její příbuzní.

„Jo, měli by tam dorazit už o víkendu. Bude to skvělý, hrozně se těším.“

Právě došly k hlavnímu vchodu do školy, takže Karolína už nestihla říct nic dalšího, protože dole pod schody stáli její rodiče s Pétou po boku a mávali na ni.

„Tak si to pěkně užij. Uvidíme se zase po prázdninách,“ rozloučila se s ní Nikola a vyrazila ke svým rodičům, kteří už na ni před školou také netrpělivě čekali.

„Ty taky,“ usmála se Kája a seběhla po schodech k mamince, tatínkovi a bráškově.

„Tak co, je z mojí dcery malá kovbojka?“ usmál se tatínek a rozpřáhl náruč, aby mu do ní Karolína mohla skočit. Maminka mezitím malému Pétovi utírala ušmudlanou tvář.

Karolína se zarazila. „Kovbojka? Proč?“ zeptala se nechápavě.

„No jestli máš zase vysvědčení samý bič,“ rozesmál se tatínek a zbytek rodiny s ním. Nejvíc samozřejmě Péťa, ačkoli ten vtip tak úplně nepochopil.

„To si piš, že mám,“ ujistila Karolína tatínka, že se jí na vízu opravdu vyjímají samé jedničky, a skočila do připravené náruče.

Tatínek se s ní zatočil. „V tom případě si zasloužíš něco dobrého. Jdeme na oběd,“ zavelel.

„Hurá!“ vykřikli Karolína s Pétou současně. Kája už se těšila na svoje vysněné minimálně tříchodové menu se smažákem a dvěma dezerty a Péťa se zase nemohl dočkat, až si dá své oblíbené milánské špagety. Nikdo je sice nedělal tak dobře jako maminka, ale ty uvařené v restauraci měl taky rád, a tak se všichni natěšeně vydali na cestu.

V kočičí kavárně

„Cože? Zavřeno?“ zatvářil se nevěřícně tatínek, když došli až k restauraci, kam chodili oslavit každé vysvědčení už od Kájiny první třídy.

Pěťá přišel blíž ke dveřím a zaostřil na ceduli, která na nich byla připevněná. „Mami, oni tam mají hyeny?“ zamračil se.

Maminka vykulila oči. „Hyeny? Jak jsi na to přišel?“

„No že mají zavřeno ,z hy-e-nic-kých důvodů“,“ přeslabikoval Pěťa pomalu nápis na ceduli. Ukončil sice už druhou třídu,

ale některá dlouhá a složitá slova, zejména ta cizí, mu pořád dělala problémy.

„Sám jsi hyena,“ využila Kája příležitosti a vrátila bráchovi jeho drzé odseknutí v šatně. „Píše se tam ,z hygienických důvodů‘,“ zašklebila se a vyplázla na něj jazyk.

Mamince s tatínkem cukaly koutky, jak měli co dělat, aby nad Pétovým přeréknutím nevyprskli smíchy. Nakonec ale přece jenom výchovně zasáhli, aby se sourozenecká rozmíška náhodou nevyhrotila. Karolína s Pétou se sice měli rádi, ale jako správní sourozenci si taky uměli pěkně vjet do vlasů, až přitom chlupy lítaly. Jako dvě divoké kočky, pomyslela si maminka a v tu ránu dostala nápad.

„Co kdybych zašli do té kočičí kavárny u kostela?“ navrhla. „Jídelníček sice nemají tak pestrý jako v restauraci, ale něco si určitě vybereme a bude to hezký zážitek.“

Karolína s Pětou okamžitě zajásali.
Do kočičí kavárny U Chlupatého ouška se
chtěli podívat už dávno – hlavně Karolína,
která byla obrovskou milovnicí koček. Jenže
děti tam měly vstup povolený jen v doprovodu
rodičů, a navíc ani netušili, co tam vůbec mají
v nabídce. V cukrárně na náměstí už to znali
a každý z nich tam měl vybrané svoje oblíbené
dobroty, na které chodili, když ušetřili něco
z kapesného – Kája větrníky a Pěťa indiánky –,
ale co by si měli dát v kavárně? Kávu ani jeden
z nich samozřejmě nepil, to bylo pití dospělých.
Teď tedy konečně zjistí, co se skrývá za zářivě
modrými dveřmi a za oknem, ve kterém se
kočky střídaly jako apoštolové na orloji.

Tatínek sice chvíli brblal cosi o chlupech
v polévce a o dalších hygienických (teď už si
Pěťa to slovo pamatoval) důvodech, proč to není
vůbec, ale vůbec dobrý nápad, jenže když viděl,
jak jsou děti natěšené, s povzdechem rezignoval.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Skutečné příběhy se šťastným koncem – Statečné koťátko .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.